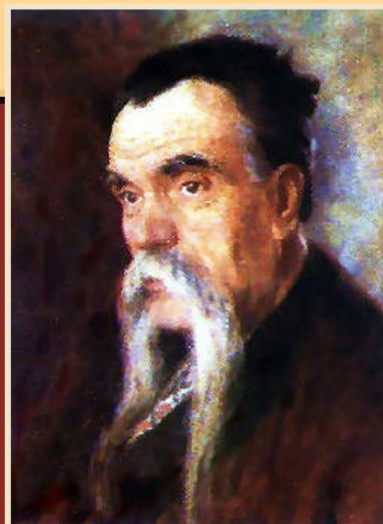

ШКІЛЬНА ПРОГРАМА

Михайло Старицький

ОБЛОГА БУШІ

Михайло Старицький

Облога Буші

«Мультимедийное издательство Стрельбицкого»

Старицький М.

Облога Буші / М. Старицький — «Мультимедийное издательство Стрельбицкого»,

Роман «Облога Буші» Михайла Старицького розповідає про події історичного минулого, коли український народ відстоював свою гідність, обороняючись від поляків. Відвага та незламна воля українських селян вражає: аби не здатися, коли сили стають нерівними, вони підпалюють бочки з порохом, знищуючи і ворогів, і себе. У романі гостро поставлені проблеми війни та миру, через кохання польського князя Антося і української дівчини Мар'яни автор показує, що звичайним людям немає потреби щось ділити і сваритися, що війни творяться правлячою верхівкою. Твір неодмінно зацікавить справжніх любителів історії, його лейтмотивом є прагнення до припинення війн заради любові і взаємоповаги.

© Старицький М.
© Мультимедийное издательство
Стрельбицкого

Содержание

I	5
Конец ознакомительного фрагмента.	10

Михайло Старицький

ОБЛОГА БУШІ

(Історична повість з часів Хмельниччини)

*Ой напилися і сестри і браття кривавого пива край лугу,
Та не дали ні себе, ні віри святої ворогам на поругу!*
(Із народної думи)

I

Це було в самий розпал великої трагедії, що уготувало польське панство у спілці з прислужниками Лойоли, завзявшись на святиню українського духу, на його буття, – трагедії, що охопила пожарищами всю Україну-Русь, пронизала серце в Польщі й під її руїнами закінчилося. Це було тої доби, коли розпанахана Україна мусила у московського царя Олексія Михайловича оборони шукати, коли він, уже по Переяславській раді, послав свої потуги в Литву. Це було тої доби, коли знеможена від ненадлого гніву Польща, закупивши татарські загони, кинулась разом з невірою на омиті слов'янською кров'ю країни, аби сплюндрувати їх упень і повернути геть усе на руїну. Це було тої доби, коли два кривих народи, призначені на дружне та рівне буття, вчинили між себе розраду й, піднявши стяги на стяги, стали «у дідівську славу дзвонити»... Це було восени 1654 року.

На південь від Могильова, за двоє гін від Дністра, на високій скелі лівого бережжя притулилось містечко Буша з тверджею-замком, що панував над околицею. На вузькій стрімчак, немов орлине гніздо, повис отой замок і на синьому небові далеко білів своїми зубчатими мурами, своїми бійницями-баштами. Край п'яти тієї скелі розсипались, мов курчата круг квочки, манесенькі селянські й міщанські хатки, окутані вітами зелених садочків; між критими соломою стріхами здіймались де-не-де й високі черепичні дахи, що червоніли між яриною здалеку. Саме місто Буша, – цебто торговий майдан, – з одного боку тулилось до стрімчастої скелі, а зокола було обмежане високим земляним валом і добрим дубовим гостроколом. За містом уже посувався пригород аж до узбіччя; з двох боків його огортало провалля, з третього – вали, а з четвертого – великий ставок, який набравсь з річки Бушки і тримавсь кам'яною загатою. Отой замок «Орлине гніздо» з містечком Бушею, з цілим ключем окружних сіл і маєтків належав до роду Чарнецьких; відтіля вони налітали на ратаїв українських, на сусідніх панків і шарпали в своїх пазурах неслухняних схизматів. Від самого початку пожежі, що на Запорожжі з залетілої з Суботова іскри спалахнула і покотилася широкими вогняними хвилями аж до старої Польщі, Чарнецькі зняли крила і до Варшави полинули, а гніздо своє лишили на безбаш; його незабаром, після січі під Корсунем та Жовтими Водами, захопили левенці, батави з Дністровського полку, з сотником Завістним на чолі, і озброїли добре як вартову наддністрянську стражницю.

Посередині замкового дворища стояла досить простора, з трьома банями і окружним піддашшям церква; вона була вже повернута панством у костьол, а потім знов козаками на благочесний храм пересвячена; його відсвятити на ім'я Покрови Пресвятої Богородиці отець Василь, якого з містечка Бара вивіз сотник, пан Завістний.

Стояв хмурий, глибокої осені, вечір. Дрібен дощ, мов крізь сито, мрячив і сизими хвилями славсь по долині, криючи широку далину млою. Часами лишень, коли вітер на мить розривав туманисту заслону, яскріла з одного боку в глибокій долині Дністрова стяга, а з другого, навпаки, по широких згоріщах і площинах чорніли якісь плями непевні.

Кругом церкви, на цвинтарі, стояли ватагами козаки. Голови їм усім були непокриті, і буйний бавився вільно чупринами. Широкі спини огрядного та дужого люду покриті були розмаїтою пістрявою одіжжю: тут вбачалася і руда та порвана свитка, і білий, виложений шнуром кобеняк, і кармазиновий запорозький жупан, і короткий кожушок і замазаний в дьоготь оксамитовий польський кунтуш, і саєтова рожева, з паняньських цукрових плечок, накритка.

В суворім погляді похмурих очей, в непорушних обличчях лежала якась-то дума глибока. Всі були скам'янілі й похмурі, тільки-но діти з палкими, цікавими оченятами не могли встояти на місці, а нишпорили крадькома то між юрбою по цвинтарі, то по дзвіниці.

Із широко розчинених церковних дверей тихий спів лине:

«Святий боже, святий кріпкий, святий безсмертний, помилуй нас!»

Церква світлом сяє. Перед намісними образами у високих ставниках горять товсті зелені свічки, а кругом них і коло самих образів миготять цілі сотні манесеньких свічечок жовтих; за хвилями з кадильного диму вони яскріють зірками, скрашаючи сизі прозористі хмари червоними барвами, а вгорі отой дим під банею уже півклубами чорніє, оповитий у морок. Вузькі вікна у церкві, розквічені різноколірними шибками, світяться тьмяно, спалахуючи часами де-не-де відблисками веселки.

Правий притвір і середина церкви набиті козацтвом. Засмажені, мужні обличчя, обернені до ликів святих, визирають під променем ласкавого тремтячого світла вже менше суворо, а не знаючі страху очі вогні їм від сердечного молитовного зрушення. Сиві оселедці, підголені чорні чуприни і лисі геть голови схиляються, хрестячись, низько. Попереду перед царськими вратами стоїть Михайло Завісний, сотник, з золотою китицею на правому плечі; високий, широкоплечий, з сивими довгими вусами, з шрамом на лівім виску, він подібен до могутчого дуба, що нажив собі силу під бурхотом бур. Ліворуч за ним стоїть молодий ще козак красень Островерхий, з чорними, ледве закрученими вусиками, з підголоною хвацько чуприною, з ознакою хорунжого на лівім плечі; праворуч від Завісного молиться геть лисий, з білою пожевклою бородою дід, а далі вже йде старшина та козацтво значне.

В бабинці, у лівім притворі, скупчилась сама-но жонота; рідко яка голова там пов'язана стрічкою чи хусткою, а здебільша скрізь кораблики та очіпки, зап'яті довгими білими намітками, що спадають до самого долу серпанками.

Жіночі уста шепочуть благання; очі піднесені догори святобливо; інші палають лиховісним вогнем, інші яскріють сльозою, яка неслухняно зривається з вій; але в жадних не світиться ні жах, ані розпач, в жадних не видно безсилої жіночої муки.

Попереду скраю стоїть у чорній стрічці сотникова дочка Оріся, а поруч неї у глазетовім кораблику – її подруга Катря, молодого хорунжого жінка, що з неї не зводить очей.

Оріся стоїть перед образом великомученика Степана; її струнка постава, закутана сизими хвилями з кадильного диму, здається легесенькою, прозорою. Вродливого личенька риси і елегантні, й шляхетні; в чорних, стиснутих трохи бровах криється непорушна воля й відвага; карі очі з-під довгих темрявих вій палають вогнем; па мармуровім чолі лежать не дитячі думи, хоч у виразі уст пишає дитяча краса.

Оріся замислено дивиться на лик, безміро ласкавий, осяяний світлом з лампади; їй мріється далеке небо безхмаре, білі, розпечені палом мури, сліпуче сонячне сяйво і ревуча юрба, розсатанілі обличчя, підняті з каміннями руки на глашатая правди й любові, і на устах у мученя на сконанні лагідна та прихильна ухмілка.

«Так, постраждати за віру, за правду, за своїх друзів-братів, – дума вона, – непомірна утіха! Тут, на землі, усе зрадливе й брехливе; усі присягання людські – порожні слова, поглум над знудженням серцем... Там тільки і спокій, і щастя – у сяянні довічного неба».

Вона придивляється пильніше до образу й бачить, немов очі живі у святого і зорять їй у душу; але ті очі знайомі, її серце з ними зжилося, їх промінь тільки й грів її душу самотню... Та це ж не святого стражденика очі, а очі її коханка і друга, властителя радісних мрій, очі вродливого юнака Антона Корецького. Де він тепер? Ні слуху, ні вісточки. Чи його почоломка куля ворожа, чи він зрадив її, безталанну, і забув свої присягання? Пропав, пропав без пуття, а з ним разом пропав і життя її с тямок...

«Що це я? – кинулась раптом Оріся. – У таку хвилину і де про милого стала гадати? Це ворог людський бентежить натружене серце. Відступися, нечистий!» І вона почала ревно молитись.

А це далеко десь раптом постріл розлігся, і луна покотила його по байраках та горах. Усі здригнулися і переглянулися значно; а клир тихо співав: «Слава в вишніх богу і на землі мир, в чоловіцях благоволеніє!»

Скінчилась відправа; отець Василь вийшов у царські врата в епітрахилі, з кипарисовим, у срібній оправі хрестом і тихим, злегка тремтячим голосом обернувся до молільників:

– Братіє і друзі мої, хреста цього оборонці, на нем же розп'явся за гріхи наші син чоловічеський, мужайтесь духом, ібо настає година нужденна, і возлюбивий пас страстотерпець покликав вас стати твердо і купно до останнього подиху за хрест цей і за матір Україну. Ворог цілими хмарищами оточив наше убіжище, що донині крилося богом, і вже погрожа нам вигуком смертодайним. Поклоняючись хресту господньому брат покликав до помочі бузувіра, аби в спілці з ним повалить під ноги нечисті святиню... Не даймо ж ми на знущання ні хреста, ні жінок, ні сестер, ні дітей, а ляжмо кістками за нашу правду і за нашу віру!

– Ляжемо, панотче, голови положимо! – перенісся відклик по церкві й розлігся на цвинтарі.

– Хай підкрепить же ваші душі і мишці правиця господня, хай криє вас від стріл і нападстей покров пресвятої богородиці, заступниці нашої перед престолом Всевишнього! – велебно прорік панотець і благословив хрестом тричі весь люд.

Усі почали до хреста прикладатись; спочатку підходила старшина, потім – значне козацтво, за ними прості козаки й сірома, а нарешті вже матері, жони і сестри. Все те чинилося богобійно, порядно, без зам'ятні й хапанини; панувало над усім якимсь враженням надзвичайне, і кожен почував над собою вже помах смерті крила.

Коли всі перейшли до хреста, отець Василь вийшов з ним через відчинені двері на цвинтар; за панотцем рушила півча, а за нею значкові понесли хоругви й стяги, за якими вже посунули всі козаки. На дзвіниці ударили в усі дзвони; півча співала: «Отверзи очі твоя, боже наш, і внемли молящимся тобі». Процесія обійшла тричі круг церкви, потім обійшла мури в замчищу, зупиняючись край кожної башти; потім отець Василь з півчею й старшиною дістався на самий мур до бійниць і звідтіля, з високості, окропив тричі і містечко Бушу, і пригород.

Козаки стояли під муром в бойовому шику, лавою. Різкий, пронизуватий вітер тріпав прапори й стяги і гнав по млистому небу клочками пошарпані хмари; з отця Василя зірвало протягом його скуфійку і понесло геть униз по дністровській долині, у хорунжого мало-мало не вирвало з рук хоругви і тільки-но державної вломило. Всі були лиховісним передчуттям похилені.

Сонце, сідаючи за гору по той бік Дністра, проглянуло з-поза хмар на хвилину і останнім променем попрощалось з землею; він спалахнув жарким полум'ям на високім хресті і полинув, згасаючи, до високостей темрявих. Отець Василь ще раз окропив козаків, ще раз на воїнство чесне поблагав благословення у господа і з причетом журно до церкви вернувся.

Коли зачинилися двері церковні і всі козаки й добровольці зібралися на невеличкім плацу біля цвинтаря, а жонота стала поштиво півколом геть осторонь, то сотник Михайло Завістний зняв шапку перед своєю батавою і до неї обернувся тихою мовою:

– Панове, товариші-громадо! Дозвольте до вас слово держати!

– Держи, держи, батьку, ми слухати тебе раді! – відповіли всі разом, уклонившись пану сотнику, та й насунули шапки набакир.

– До сеї пори у цім затишку наших жінок і сестер боронив господь від нещастя; але воля божа прийшла, і поклика вона нас і наших кривних цілком постраждати за діло велике, і постраждать до кінця. Двадцять тисяч щонайкращого польського війська під гетьманством Потоцького й Лянцкоронського стоїть за півмилі; пан Яскульський – ‘і пройда, і зух – вилазив по Бахчисараю та Царгороду, закупив башів у султана та й приволік сюди татарву – на грабежі наших дібр, на гвалти й знуцання над нашими сестрами і жінками і святій нашій грецькій вірі на поглум, пригнав сорок тисяч невірних поганців, і всі оті ворожі потуги накерував воевода Чарнецький на нашу горстку нещасну, аби добыть свою спадщину – орлине Чарнецьких гніздо.

– Так, так, – підмісничив сивобородий дідусь, – учора ми добули язика; се його непохибне жадання: сісти знову в цьому гнізді і розносити по околицях на хрещений люд жаж.

– Ще б то не так, коли он геть надоккола, мов вовчі зграї, розлізлися загони татарські, – додав хорунжий.

– Знати, наважились вони, – вів далі сотник, – або перерізати нас усіх до єдиного, або забрати, як бидло, живцем: нас – під червону таволгу, на неволю і каторгу до галер, а жінок, і дочок, і сестер – на всесвітній глум, на поругу... і се моя перша річ.

– Не дамося собакам живцем! – покрикнула громада. – Хіба через наш труп переступлять поганці!

– Не віддавайте, братці, дешево псам і козачого білого тіла, а візьміть з наших напасників добру ціну, – прошамкав по-старечому сивий кобзар, обводячи незрячими очима юрбу.

– Дорого, діду, заплатять! – зухвально покрикнув хорунжий, і юрба відповіла на те ухвальним гомоном. Катря гаряче пригорнула Орісю, а та тихо сказала:

– Добрий козак.

– Слухайте ж, панове, мою другу річ, – знову почав сотник, і тиша запанувала. – Чотири дні тому від славного іашого полковника Богуна – продовж йому, господи, вік – здібрав я наказа, щоби ми, в разі нападу на нас сил ворожих, затримали їх тут в іпермицерії наскільки мога, аби тим дати пану полковнику час діждатися підмоги у Барі. То як, на вашу думку, панове, чи надовго здолаємо ми затримати злочинців?

– А що ж, пане сотнику? – спитав середнього віку, покарбований шрамими лицар, увесь голений, з самим лишень оселедцем, закрученим за єдине вухо зухвало. – А скільки приходить на козака тієї погані?

– Та голів двісті на християнську душу... – відповів сотник.

– Гм! Не дуже багато! – зареготавсь оселедець. – Коли в добрий час та на добру руку, так наш брат порішив би до обідньої доби таку купу; ну, а щоб їм подолати одну душу козацу, то тра часу днів зо три або й чотири – не менше... чи так, братці?

– Так, так! – відізвались деякі весело. – А такого убгати, як ти, то й тижня мало!

– Так, стало бути, панове, на тому й стоїмо, щоб затримати їх тут, та й квита, – по-моєму, хоч навіть на тиждень, а вмирати, братці, козакам не диковина, – сказав сотник і надів на голову високу смушеву шапку з червоним верхом і кутасом.

– Даймо, – вставив старий козарлюга, – що насправді сказати, умирати ще я не вмирав, а для того я и не можу сказати, що воно за диковина? Жартами шуткував з смертю не раз, а щоб зовсім умерти, то ще не доводилось... Ну та це пусте – спробувати можна.

– Тим паче, – додав сивий дід, – що доведеться тільки раз на віку скуштувати того меду! Всі засміялися і якимось весело підбадьорились.

– Так слухайте ж мого наказу, – еказав сотник, і все козацтво мовчки, покірливо поздіймало шапки. – Всіми своїми потугами, наскільки в нас є, ми засядемо в пригороді: там всякого припасу досхочу. З правого боку у нас непролазний ставок, з лівого – невилазне провалля, а просто – добре окопище з гаківницями та гарматами; відтіля нас і зубами не витягнуть: прохід

до валів і вузький, і занадто довгий; їм розвернути своїх потуг буде ніде, а ми їх потроху і почнемо лушити та локшити... потіха вийде, та й годі!

– Так, пане сотнику, добре ти розумом кинув!

– Нащо й краще! – підміцнили чупруни.

– Ну, а коли нас, по божому попуску, з тієї позиції виб'ють, то ми перейдемо у містечко, і тут хоча й трудніше нам відбиватися буде, проте ще днів зо два чи зо три продержимось...

– Чого не продержатись? Продержимось! – підкреслив молодий хорунжий, що вже на новому держалні здіймав хоругов.

– А щодо замка, то ми його лишимо на дітей, на дідів та на жоноту, – провадив сотник. – Доки ми будемо кришити ворогів, то й вони допомагатимуть нам з високих бійниць, а коли ми всі поснемо сном козацьким, то наші сестри й подружжя продержать ще замок днів з пару, бо він і сам по собі недосяжен. А коли нарешті увірветься всередину ворог, то вони зуміють не датись у руки живцем і не попустять наших святинь на поругу!

– Не дамося живцем! – покрикнула грізно жонота.

– Зуміємо вмерти, – відказала відважно Оріся, виступаючи наперед, – і святині нашої в руки поганців не кинемо!!

– Батькова дочка! – зауважив кобзар.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.